

仁 Ren

Therapy

l'Oiseau

Rebelle

Copyright © PJ Grimm

www.pjgrimm.nl

Geschreven: periode 2005-2008

Versie 2025

Titel: Ren – Therapy – l’Oiseau Rebelle

Auteur: PJ Grimm

ISBN: 9789465126579

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit werk is **FICTIEF**, geen van de gebeurtenissen is van toepassing op de auteur of enig ander persoon, alle personages zijn verzonnen, et cetera, et cetera.

Pas op 18+ content in sommige van de verhalen: suïcide, discriminatie, geweld, grof taalgebruik, drugs, seks, misbruik, dood.

Dit werk is een filosofische reflectie op de menselijke ‘schaduw’, houdt hooguit een spiegel voor, praat niks goed en roept nergens toe op. De auteur aanvaardt geen aansprakelijkheid voor misinterpretatie. Het lezen van of refereren aan dit werk is een eigen keuze op eigen verantwoordelijkheid.

Inhoud

仁 Ren

- Dhukka op dijk p.9
- Venlafaxine p.15
- Reukers' avonturen p.25

Therapy

- Hedonistisch geweld p.43
- Diamond p.59
- Slaapkamer p.71

l'Oiseau Rebelle

- Alexanders geilheid p.91
- De spin p.107
- Zwarte romantiek p.129

*'Bestaan' betekent één van de waarden zijn
van een (begrensde) variabele*

Quine

仁

Ren

Dukkha op dijk

Ik ben net terug van de markt en ik ben doodop. Ik weet niet waar ik het zoeken moet, dus probeer ik dit. Ik las laatst dat dagboekschrijvers ongelukkiger zijn dan mensen zonder dagboek, omdat dagboekschrijvers langer in negatieve dingen blijven hangen. Maar ik voel dat ik door te schrijven controle krijg over mijn gedachten. Ik kan afstand van mijn gedachten nemen en krijg overzicht. De loden bal die ik soms in mijn lichaam voel, verdwijnt niet, maar stopt wel met slingeren.

Soms werkt het niet. Ik ben gebroken, doodop. De dag is verpest. Misschien moet ik zo op bed gaan liggen en proberen te slapen. Na slaap voelen zorgen minder zwaar aan, alsof je een vastgelopen computer opnieuw opstart. Zelfs op bed liggen werkt al. Maar misschien dat schrijven nu ook werkt. Ik ben alleen van slag door de gedachten van net en die gedachten waren niet eens gegrond. Ik moet ze van me af schrijven.

Ik ben niet meteen naar de markt gegaan. Ik heb eerst een wandeling gemaakt. De wijk uit, onder het viaduct door, het stuk over de dijk en daarna bij de molen de stad weer in. Onderweg bleef ik aan Evelien denken. De reden was het nieuws van vanochtend. Een bus met jongeren op terugreis van vakantie in Spanje was tegen een pilaar van een viaduct vlakbij Lyon gereden. De chauffeur zou onwel zijn geworden,

maar niemand weet precies wat de oorzaak was. De chauffeur had wel een medische aandoening en toch mocht hij een bus besturen. Tien doden met de chauffeur erbij, acht zwaargewonden van wie twee in levensgevaar, de rest is lichtgewond, maar niemand is ongedeerd gebleven. Jonge mensen met nog een leven voor zich die lekker uit hun dak wilden gaan, gewoon een leuke vakantie wilden hebben. Ik moest aan Evelien denken. Zij komt volgende week terug van Barcelona en ook met de bus. De kans is natuurlijk ontzettend klein dat er iets gebeurt. Er rijden nogal wat bussen op en neer en er zijn nogal wat regels. Het is onzin om je zorgen te maken, maar je doet het wel. Het zou je dochter maar zijn die bij dat ene ongeluk betrokken raakt. Die jongeren die vanochtend verongelukt zijn, zij zijn ook kinderen van mensen, en broers, zussen en vrienden. Op dit moment zijn er mensen in rouw en hun verlies is onbeschrijfelijk. Je houdt ontzettend veel van je kinderen, je zou je eigen leven voor ze geven en het is normaal dat ze jou zullen overleven en dan zomaar, in één ogenblik, weg, voor altijd...
Jakkes!

Ik liep onder het viaduct door en moest hieraan denken en ik stelde me al voor hoe ik zou reageren als ik een telefoontje zou krijgen met de mededeling. Ik moest huilen. De gedachte alleen is al verschrikkelijk. Ik zag mijzelf ineens kruipen in een hoekje in de kamer en mijn ogen kapot huilen. Ik zag mijzelf schreeuwen: 'waarom moest haar dit overkomen? Waar heeft ze dit aan verdiend? Ze was zo'n lieve meid! Waarom mag zo iets gebeuren?' Ik zag mijzelf schreeuwen: 'wat is dit voor iets? Wat moet dit voorstellen voor een kutzooi? Wat is dit voor

klotewereld? Wat is dit voor klotebestaan dat zoiets je kan overkomen? Is dit rechtvaardig?’

Ik voelde mij vreselijk. Alleen eraan denken je kind te verliezen is blijkbaar genoeg om je gek te maken. Een jong meisje met een toekomst dat ineens weggenomen kan worden. Dat het bestaat dat iets je dochter van je af kan nemen. Er is domweg geen genade. Ik kon deze gedachten niet uit mijn hoofd zetten. Ze overrompelden mij en stemden mij extreem somber. De wereld is wreed. Jonge mensen die knap zijn en die plezier beleven, ze worden oud en ziek en op een dag, net zo'n dag als vandaag, gaan ze dood. Kinderen met hun spelletjes en hun blijde fantasiewereld... Alle prachtige dingen gaan voorbij, terwijl de aarde onverschillig doordraait: honderd jaar, duizend jaar, een miljoen jaar. Je kinderen kunnen de deur uitgaan en wie weet zie je ze daarna nooit terug – gewoon helemaal nooit! – en het maakt niets uit! Dat is de wereld waarin wij leven. Je wilt het niet weten, maar het is de realiteit. Je kunt je leven lang gelukkig getrouwd zijn, maar op een dag zal je partner, gewoon je levensmaatje, dood zijn en niet terugkomen. Nee, het is niet te bevatten hoeveel pijn er geleden wordt en dat is het leven, zo is de natuur, zo is het altijd geweest en altijd zal het zo blijven.

Dit beseftte ik terwijl ik over de dijk liep. Ik kreeg het verlangen om naar de wereld om me heen te schreeuwen. Ik wilde schreeuwen tegen de rivier, tegen de weilanden, tegen de lucht en de wolken. Ik wilde schreeuwen: ‘ik haat deze wereld! Ik haat dit leven! Wat is dit voor een klotezooi? Waarom moet het bestaan zo zijn? Waarom moet het verdomme op deze manier? Hoe mag er in zo'n wereld leven bestaan?’

Ik haat al het leven! Ik haat dit heela! Ik zou willen dat dit alles nooit had bestaan! Kon alles maar ineens verdwijnen, dan waren we van alles af... O god, Evelien kan mij afgenomen worden! Elk geluk is er alleen maar om te sterven...

Ik kon niet stoppen met huilen. Ik voelde me alsof ik Evelien had verloren. Ik bleef mijzelf maar ineengekropen in een hoek van de kamer zien zitten.

Pas toen ik bijna bij de molen was en er een bejaarde man mijn richting opkwam, vond ik de kracht om mijn tranen te bedwingen. Ik veegde met de mouw van mijn fleecetrui mijn wangen en ogen droog en deed mijn best mezelf gerust te stellen en aan iets anders te denken dan de lelijkheid die alles omvat. Ik probeerde de schoonheid van de omgeving in te zien en mijzelf te overtuigen dat de wereld ook mooi is. Misschien is er alleen maar schoonheid, maar zien we het niet, ervan afgesloten door aversie of door gebrek aan aandacht. Hoe wrang. Ik probeerde te genieten van de wolken, de vogels, het zonlicht, de weilanden met de koeien, de bomen en de rivier. Is het niet waar dat de natuur ook prachtig is, net zoals het waar is dat het leven prachtig kan zijn? Mensen kunnen toch geluk voelen en tevreden zijn en vrolijk? Er is liefde, seks, trots, er zijn interessante dingen en vooral mensen. Maar weegt het allemaal op tegen de pijn vroeg ik me af? Biedt de natuur genoeg troost om de lelijkheid te verbloemen? Niet voor alle mensen begreep ik. Maar kunnen mensen niet met ellende leren omgaan? Aan de mooie kanten van het leven proberen te denken om tegenslagen te doorstaan, dat is een manier om met ellende om te gaan. We moeten durven onze ogen te sluiten voor iets anders dan hoop,

troost, het geloof dat alles stiekem goed is. Het scheelt al als je niet aan de ellende denkt. Je moet niet nadenken over verlies en ziekte en de dood, maar de dag plukken. Op een dag zoekt de ellende jou wel op... Maar waarom jezelf overbodig ziek maken? Je moet plezier nastreven en daar niet bang voor zijn. En als je het plezier kent, weet je wat troost brengt in moeilijke tijden. Je kent schuilplaatsen. Maar wat als je niet genoeg schuilplaatsen kent of ze keihard weggeslagen worden? Wat als de ellende zo groot is dat een schuilplaats niet meer werkt als schuilplaats? Wat als je je kind verliest?... Jakkas! Wat een getob! Misschien word je van schrijven inderdaad ongelukkiger. Was ik maar bij mijn verstand, dan schreef ik alleen leuke dingen op.

Ik doe er beter aan als ik probeer te slapen. Als ik weer wakker ben, zal ik van de gedachten af zijn. Slapen is het beste medicijn. Straks eten, een wijntje, misschien een film kijken. `s Avonds weer vroeg naar bed en morgen verder zien. Dat is het beste denk ik. Het enige dat werkt. Evelien zal vanavond vast bellen. Het zal een opluchting zijn, ik zal opveren en mijzelf van alledag zijn.

Venlafaxine

Wakker. De wekker is niet gegaan en gaat de komende drie uur ook niet. Al die tijd zal het donker blijven. Toch is Miranda al wakker. Ze is ontwaakt uit een te levendige droom, één waarvan ze zich de inhoud niet langer herinnert.

De vergeten droom speelde zich af op de werkvloer en niet zonder reden. Sinds de reorganisatie, twee maanden terug voltooid, is Miranda's werkvloer onaangenaam veranderd. Oude collega's zijn overgeplaatst en nieuw collega's verschenen. In de droom werkte Miranda aan een rapport dat telkens door de nieuwe afdelingschef werd afgekeurd. Hoe goed Miranda ook luisterde, wat ze ook verbeterde of herschreef, het was nooit goed. 'Jij bent raar en niet zoals wij, dus jouw kwaliteit mag niet bestaan.' Een nachtelijke voortzetting van de pesterijen op de werkvloer overdag. Toen Miranda in haar droom de deadline voor haar rapport overschreed, ging het licht op groen voor vreselijk sadistische straffen, veel gemener dan de pesterijen in de realiteit. In de droom bestond geen strafrecht.

Miranda mag haar droom vergeten zijn, hij heeft een blijvende emotionele impact achtergelaten, net als elke werkdag doet. Ontzetting, leegte en verdriet. Ze voelt moeheid, een moeheid die niet komt van de slaap, maar anders is.